

uden Videre overlade til den at tage Beslutning igennem sin Helhed eller sin Flerhed, uden at man derved risikerer, at Noget skulde blive vedtaget, som kunde siges at være aabenbart urigtigt. Det Flertal, der skulde kunne vedtage Sligt, naar Formanden ikke var med, var altsaa Amtsraadsmedlemmet og Sogne- raadsmedlemmet, men jeg tror, at naar disse to Medlemmer ere enige om, hvorledes Afgjørelsen skal være af den Slags Spørgsmaal — hvor stor Jordblodden skal være indenfor Grændsen af 2 Tønder Hartkorn, om den skal sælges samlet eller i Parceller osv. — kan man ganske roligt lade de to Medlemmer afgjøre det, selv om de maatte være uenige med Formanden. Flertallet har altsaa ikke kunnet gaa ind paa, at man i slige Tilfælde skulde kunne gaa til Ministeren. Det forekommer Flertallet klart, at man, naar Formanden vilde benytte en saadan Ret, uden videre maa gaa ud fra, at Ministeren vilde give Formanden Ret, og det vilde altsaa egenlig kun være til Slutning at lægge Afgjørelsen i Formandens Haand, enten han kunde faa de to andre Medlemmer af Kommissionen med eller ikke. Vi have derfor ikke kunnet gaa ind paa dette Forslag. Derimod ere vi enige med Mindretallet i, at, naar Kommissionen maatte finde, at hele Præstegaarden bør flyttes og med dens Tilliggende henlægges paa et andet Sted, saaledes at Gaarden med Tilliggende i det Hele bortselges, og ny Bopæl med Jordtilliggende anvises Præsten, er Spørgsmaalet saa indgribende, at Kommissionen bør indstille sin Beslutning til Stadfæstelse af Kirkeministeren; men det er ogsaa det eneste Tilfælde, hvori vi have kunnet finde, at der var Grund til at indsende Kommissionens Beslutninger til Stadfæstelse. Det vil endvidere ses, at det forudsættes, at, selv om Ministeren [maatte gaa ind paa et saadant Forslag af Kommissionen, kan Beslutningen dog ikke træde i Kraft, uden at Rigsdagen bevilger det fornødne Beløb, og det bliver altsaa i slige Tilfælde baade Kommissionen, Kirkeministeren og Rigsdagen, der ville

faa Indflydelse paa, om en saadan Forandring skal ske. — Det vil ses, at to Medlemmer af det ærede Mindretal have været enige med Flertallet om, at Afhændelse til Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte ikke skulde tilstedes, og det er altsaa kun de øvrige Medlemmer af Mindretallet, der formene, at Bortarvefæstning skulde kunne benyttes her. Flertallets Betragtning er den, at fuld Selveien- dom er det rene og klareste Forhold, og dertil kommer, at vi her, efterat Regjeringen har sat Spørgsmaalet igang, have vedtaget en Lov, hvorefter de Afgifter, som Staten har af de til Arvefæste bortsolgte Eiendomme, skulde kunne afløses. Staten har altsaa fundet, at de Arvefæsteafgifter, den har, bør søges afløst, og gaar man ud fra, at det er af Statshensyn, man søger denne Afløsning, synes det at være en Modsigelse samtidig dermed at skabe nye Afgifter af samme Slags. Vi mene, at det Spor, vi ere komne ind paa ved at tilbyde Afløsning af Arveafgifter, der tilkomme Staten, er rigtig, og at vi derfor ikke bør skabe nye Arvefæsteafgifter til Staten. — Forslaget under Nr. 15 af et Medlem af Mindretallet tror jeg ikke, jeg har nødig at opholde mig ved. — Jeg kommer nu til Flertallets Forslag under Nr. 27, der angaar samme Spørgsmaal som Mindretallets Forslag under Nr. 16, 17 og 18, og som er stillet til Regjeringsudkastets § 8 om Offer. Flertallet gaar ud fra, at al Offer i Kirken bør ophøre, hvorimod Regjeringsudkastet tilsigter, at den hidtil stedfindende Anledning til paa Alteret at yde et Præsten tiltænkt Offer skulde vedligeholdes. Dette kan Flertallet ikke anse for ønskeligt. Efter den Betragtning, man nu i Almindelighed har af denne Offer i Kirken, have vi fundet, at det vilde være tjenligt for Gudstjenesten i det Hele og for Menighedens Andagt, at man udelod denne Offer. Hvor man har Orgel i Kirken, spiller dette et Stykke, men Menighedens Andagt bliver forstyrret ved, at man skal betragte de Offrende og paa forskjellig Maade se paa,